

Arrest

nr. 248 576 van 2 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 oktober 2020 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 oktober 2020 beslist de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de bevoegde minister) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van I.PA Zeventem op 03 n0.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: V.,

Voornaam: D.

Geboortedatum: 16.08.1993

Geboorteplaats: Lezhe

Nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, alias C. A. 16.08.1993 Roemanie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- *tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 03 10 2020*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*
- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruikt van valse documenten (PV HV.55.RB.003229/2020 van de politiezone van LP A Zaventem.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

- *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 02.07.2013. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruikt van valse documenten. (PV HV.55.RB.003229/2020 van de politiezone van LPA Zaventem.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 29.11.2010 werd bij beslissing van 19.06.2013 als niet-ontvankelijk verklaard."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 7, 62, 74/13, en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 18 van het Ministerieel Besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het corona-virus COVID-19 te beperken, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het evenredigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de rechten van verdediging en meer bepaald de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 1319, 1321, en 1322 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het B.W.).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“PREMIER MOYEN

Ce moyen est pris de :

- *la violation des articles 1, 7, 62, et 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- *la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, toute décision administrative doit être fondée sur des motifs de droit et de fait qui la précèdent, la provoquent et la justifient ;*
- *la violation du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait, pertinents et admissibles en droit ;*
- *la violation de l'article 18 de l'arrêté ministériel du 30.6.2020 portant des mesures d'urgence pour limiter la propagation du coronavirus COVID-19*
- *la violation des articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales (CEDH) ;*
- *la violation des articles 4 et 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;*
- *la violation du principe de proportionnalité ;*
- *La violation du principe général de droit européen du respect des droits de la défense ;*
- *La foi due aux actes, consacrée aux article 1319, 1321 et 1322 du Code civil.*

L'article 5 de la directive 2008/115 dispose que :

Lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte:

- a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,*
 - b) de la vie familiale,*
 - c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers,*
- et respectent le principe de non-refoulement.*

Cette disposition a été transposée en droit belge à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980. Il s'agit de la consécration, dans la directive 2008/115, de la nécessaire prise en considération des garanties fixées aux articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, et 4 et 7 de la Charte des droits fondamentaux.

Première branche

Il ressort du dossier administratif du requérant que celui-ci est arrivé en Belgique en 2010 afin d'y rejoindre son frère, reconnu réfugié en Belgique. Dans le cadre de ses demandes d'autorisation au séjour pour motifs humanitaires (qui n'ont jamais été examinées sur le fond), le requérant a, à nouveau, souligné qu'il cohabitait avec son frère, dont il était très proche en raison des motifs qui les avaient, l'un et l'autre, fait fuir l'Albanie. L'agent de quartier a confirmé cette cohabitation lors d'une enquête de résidence en mars 2014.

Ce lien fraternel, répété à plusieurs reprises dans le dossier administratif, n'a pas été pris en considération lors de l'adoption de la décision entreprise. Au contraire, la partie adverse affirme de

manière stéréotypée avoir pris en compte l'article 74/13 de la loi et retient que le requérant déclare (alors qu'il n'y a pas été invité – voir la seconde branche ci-après) ne pas avoir de vie familiale en Belgique.

La décision entreprise a été adoptée sans prise en considération de la vie familiale du requérant, qui ressort du dossier administratif, en violation des articles 7, 62 et 74/13 de la loi du 15.12.1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29.7.1991, des principes de bonne administration rappelés au moyen et les article 8 de la convention et 7 de la Charte.

Deuxième branche

L'adoption de la décision entreprise, sans examen réel de la vie familiale du requérant protégée par l'article 8 de la Convention et 7 de la Charte, a été rendue possible en pratique en raison de la violation du droit d'être entendu du requérant.

Si un questionnaire, contenant 7 questions, a été soumis au requérant le 3.10.2020, celui-ci l'a complété en s'exprimant comme il le pouvait, à l'écrit, en français. Cela donne des phrases très courtes, et peu détaillées.

La seule question relative à la vie familiale du requérant, la 7ème, est formulée comme suit ; « avez-vous un(e) partenaire avec qui vous avez une relation durable ou des enfants en Belgique ? ».

Aucune question n'a trait à la vie familiale du requérant avec d'autres personnes qu'un(e) partenaire et/ou des enfants.

Or, la notion de vie familiale au sens de l'article 74/13 de la loi, de l'article 8 de la Convention et de l'article 7 de la Charte n'est pas cantonnée à la vie avec un(e) partenaire ou des enfants mineurs.

Il en résulte que le requérant, qui n'a pas été invité à s'exprimer sur sa vie familiale en Belgique, n'a pas été entendu de manière utile et effective en vue de l'adoption de la décision entreprise.

Le questionnaire lacunaire débouche sur un examen partiel, dans la décision entreprise, des éléments visés à l'article 74/13 de la loi, et aux articles 8 de la Convention et 7 de la Charte.

Ceci est d'autant plus inadmissible que la vie familiale du requérant avec son frère a été portée à la connaissance de la partie adverse dès 2010, et rappelé en 2014, et qu'il cohabite avec sa soeur résidant régulièrement sur le territoire belge et étant inscrite dans les registres. La partie adverse n'a pas interrogé le requérant, ni investigué par ailleurs, cette vie familiale. Le respect du droit d'être entendu aurait pu (et du) mener à une décision différente.

La décision entreprise viole le droit d'être entendu, garanti tant en droit belge qu'en droit de l'Union, comme visé au moyen.

Troisième branche

Sur base du questionnaire contenant 7 questions et rempli le 3.10.2020, la partie adverse affirme que le requérant déclare ne pas avoir de vie familiale en Belgique :

« Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heet de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13".

Ce faisant la partie adverse viole la foi due au questionnaire soumis au requérant, puisqu'aucune question ne l'amène à déclarer s'il a, ou non, une vie familiale en Belgique.

Quatrième branche

La décision entreprise a été adoptée le 3.10.2020, alors que le monde est paralysé par une crise sanitaire sans précédent.

L'arrêté ministériel du 30.6.2020 portant des mesures d'urgence pour limiter la propagation du coronavirus COVID-19, dispose en son article 18 que « les voyages non essentiels au départ de la Belgique et vers la Belgique sont interdits ». Par dérogation, le §2 de l'article 18 précise qu'il est autorisé de « voyager au départ de la Belgique vers les pays qui figurent sur la liste publiée sur le site web du Service public fédéral Affaires étrangères et de voyager vers la Belgique au départ de ces pays ».

Ces mesures affectent tant le droit à la vie privée et familiale du requérant (protégé par l'article 8 de la Convention et 7 de la Charte) et le droit de ne pas être exposé (et de ne pas potentiellement exposer les autres) à des traitements inhumains et dégradants, notamment la maladie (article 3 de la Convention et 4 de la Charte).

A défaut pour la partie adverse de démontrer que l'Albanie figure sur la liste des pays publiée sur le site web du SPF Affaires étrangères, la décision entreprise était, dès son adoption, inexécutable. Ladite décision est par conséquent disproportionnée et illégale, et viole les dispositions visées au moyen.

Elle n'est en outre pas valablement motivée, puisqu'adoptée en pleine pandémie et en période de restrictions de la circulation des personnes, sans que ces circonstances tout à fait particulières ne soient rencontrées dans la décision entreprise. Elle viole les principes visés au moyen et les articles 62 et 74/11 de la loi du 15.12.1980, les articles 2 et 3 de la loi du 29.7.1991 et l'article 18 de l'arrêté ministériel du 30.6.2020.

Cinquième branche

La partie adverse n'accorde au requérant aucun délai pour exécuter la décision entreprise. Le requérant a intérêt à contester l'absence de délai, qui peut fonder l'adoption d'une interdiction d'entrée en application de l'article 74/11 de la loi.

L'article 74/14 de la loi du 15.12.1980 dispose que :

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue [2 une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale], ou;

4° [3 ...]

5° [3 il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 ou 74/21, ou;]3

6° [3 la demande de protection internationale d'un ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1er, 5° ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2.]

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai

La décision entreprise repose sur l'article 74/14 §3, 1° et 3° de la loi.

En ce qui concerne le risque de fuite, la partie adverse le déduit du fait que le requérant n'a pas donné suite à un ordre de quitter le territoire délivré à l'issue de la clôture de sa demande de protection internationale.

« Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 02.07.2013. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd ».

L'article 1er, §2 de la loi du 15.12.1980 dispose que :

« Le risque de fuite visé au paragraphe 1er, 11°, doit être actuel et réel. Il est établi au terme d'un examen individuel et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs suivants, en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas :

(...) 4° l'intéressé a manifesté sa volonté de ne pas se conformer ou a déjà contrevenu à l'une des mesures suivantes :

a) une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement; (...) »

Le risque de fuite ne peut être déduit automatique de la non-exécution d'un ordre de quitter le territoire précédent. Il doit résulter d'un « examen individuel », « en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas », dont le fait que le requérant a cohabité avec son frère, réfugié reconnu en Belgique, durant 6 ans, et qu'il cohabite depuis 4 ans avec sa soeur, résidant régulièrement sur le territoire belge. A défaut d'avoir pris en considération cet élément capital dans l'examen des circonstances permettant de conclure à un risque de fuite, la partie adverse viole les articles 1, 7, 62 et 74/14 de la loi du 15.12.1980, ainsi que le devoir de soin et de minutie.

En ce qui concerne le fait que le requérant constitue une menace pour l'ordre public, la partie adverse affirme, dans la décision entreprise :

« Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruikt van valse documenten (PV HV.55.RB.003229/2020 van de politiezone van LPA Zaventem).

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.

Le conseil du requérant a commandé la copie du dossier administratif du requérant. Ce dossier ne contient pas le PV en question. La décision entreprise est motivée par référence à un document qui n'est pas communiqué au requérant.

Le législateur belge, après avoir rappelé que la notion de raisons d'ordre public ou de sécurité nationale est tirée directement des textes européens tels qu'interprétés par la Cour de Justice, retient que :

« Différents facteurs peuvent ainsi influencer sur la gravité de la menace, tels que la nature ou l'ampleur des faits, la nature et la gravité des sanctions encourues ou prononcées, le contexte juridique et/ou politique dans lequel ces faits s'inscrivent, tant au niveau national qu'international, le statut de la victime, le degré de responsabilité ou d'implication de l'intéressé, son statut social ou professionnel de l'intéressé, sa tendance à la récidive ou à maintenir son comportement, le modus operandi, etc. ».

En l'espèce, la partie adverse ignore tout du contexte dans lequel a été commise l'infraction pour laquelle un PV a été établi par la zone de police de LPA Zaventem.

Aucun examen de l'actualité et de la gravité de la menace pour l'ordre public ne ressort de la décision entreprise.

Il en résulte que la partie adverse n'a pas pu, au vu du peu d'éléments en sa possession, examiner la dangerosité que représente le requérant pour l'ordre public afin de se prononcer sur la suppression du délai de départ volontaire conformément à l'article 74/14 de la loi. Si elle avait procédé à l'examen individualisé et contextualisé requis, la partie adverse aurait alors dû tenir compte des circonstances ayant mené à la rédaction du PV du 3.10.2020.

En déduisant des seules éléments contenus dans le dossier le fait que le requérant est un danger pour l'ordre public, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation, ne motive pas à suffisance sa décision (en violation des articles 7, 62 et 74/14 de la loi du 15.12.1980 et 2 et 3 de la loi du 29.7.1991) et a manqué au devoir de prudence et de minutie précité.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Het vertrouwensbeginsel, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing volgens haar de artikelen 1319, 1321, en 1322 van het B.W. schendt. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

In een eerste onderdeel van haar enig middel voert de verzoekende partij aan dat zij aan het bestuur heeft laten weten dat zij samenwoont met haar broer. De verzoekende partij heeft volgens haar een hechte band met haar broer omdat zij om dezelfde redenen gevlucht zijn uit Albanië. De wijkagent heeft de samenwoning ook bevestigd bij een samenwoningstcontrole in maart 2014. De band die de verzoekende partij heeft met haar broer werd volgens haar niet in overweging genomen in de bestreden beslissing. In tegendeel stelt de verwerende partij in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij heeft verklaard geen gezinsleven te hebben in België. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij dan ook geen rekening heeft gehouden met haar familielevens bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing bevat een concreet motief over het gezinsleven van de verzoekende partij en meer bepaald over artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, namelijk:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

De verzoekende partij stelt dat zij al zes jaar samenwoont met haar broer. Zij stelt ook dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was en daarmee had moeten rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij op geen enkel ogenblik aan de verwerende partij te kennen heeft gegeven dat zij samenwoont met haar broer. In die zin is het motief van de bestreden beslissing dat zij niet verklaard heeft een gezinsleven te hebben correct.

Nazicht van het administratief dossier toont echter aan dat de verzoekende partij bij haar broer inwoont. Zulks blijkt uit een woonstcontrole gedaan door de politie in 2014 naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aldus dient de Raad na te gaan of de verwerende partij met dit beweerde gezinsleven rekening diende te houden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

De verzoekende partij dient dus aannemelijk te maken dat het gezinsleven waar zij naar verwijst een beschermenswaardig gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM; Indien zulks blijkt dan diende de verwerende partij hiermee rekening te houden.

De Raad wijst erop dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt is tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, en tussen meerderjarigen in het algemeen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders of meerderjarigen onderling die geen partner zijn kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

De verzoekende partij is geboren op 16 augustus 1993 en is afgerond dan ook 27 jaar oud. Zij stelt enkel dat zij samenwoont met haar broer, van wie zij niet aannemelijk maakt dat hij minderjarig is, maar gaat verder niet in op de concrete elementen van haar voorgehouden familiaal leven, en zij toont de vereiste elementen van afhankelijkheid dan ook niet aan. Verder kan ook worden verwezen naar het rapport van de luchthavenpolitie. Uit dit rapport en meer bepaald het verhoor van de verzoekende partij blijkt dat zij verklaarde reeds 11 jaren in België te zijn en geen asiel te hebben gekregen. Zij verklaarde verder dat ze naar Londen wou reizen met valse documenten om zich daar te vestigen gezien het hier niet lukt. Gezien de verklaringen van de verzoekende partij kan zij zich bezwaarlijk beroepen op een

beschermenswaardig gezinsleven, nu zij zelf weinig belang hecht aan dit gezinsleven en niet de intentie heeft om bij haar broer te leven.

De verzoekende partij maakt het bestaan van een beschermenswaardig familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Aangezien de verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk maakt, toont zij evenmin aan dat de verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Op een niet kennelijk onredelijke wijze heeft de verwerende partij vastgesteld dat er door de verzoekende partij geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is aannemelijk gemaakt.

Een schending van de opgeworpen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

Verzoekende partij voert in een tweede onderdeel van haar enig middel aan dat volgens haar geen rekening werd gehouden met haar familieleven in de bestreden beslissing omdat zij niet op afdoende wijze werd gehoord. Zij stelt dat zij een vragenlijst moest invullen met zeven vragen op 3 maart 2020. Zij vulde deze schriftelijk en in het Frans in. Daarom zijn de zinnen volgens haar heel kort en weinig gedetailleerd. Zij stelt dat de enige vraag die over haar familieleven ging de zevende vraag was, en geformuleerd was in de zin van *“Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie of kinderen heeft in België?”*. Geen enkele vraag ging over enig familieleven met eventuele andere personen. Het begrip familieleven in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest is niet beperkt tot een leven met een partner of minderjarige kinderen. Bovendien stelt de verzoekende partij dat zij samenwoont met haar zus die legaal in België verblijft in dat zij ingeschreven is in de registers. De verwerende partij heeft haar volgens de verzoekende partij niet gehoord, noch enig onderzoek gevoerd naar haar familiaal leven. Moest de verzoekende partij gehoord zijn zou de bestreden beslissing volgens haar anders geweest zijn.

De Raad wijst er echter op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij zelf toegeeft dat haar een vragenlijst werd voorgelegd waarin in vraag 7 werd gepolst naar haar familiaal leven. Los van het feit dat deze vraag misschien niet specifiek polste naar alle verschillende vormen van familiaal leven had zij dus wel degelijk de kans om haar standpunt te laten kennen of de volgens haar belangrijke elementen aan het bestuur voor te leggen. Er werden overigens ook andere vragen gesteld zoals *“Waarom bent U in België?”*, *“Om welke redenen kan u niet terugkeren naar uw herkomstland?”*. Van de verzoekende partij, die nu haar samenwoning met haar broer als een humanitaire reden aanvoert kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit gegeven dan ook bekend zou hebben gemaakt aan het bestuur. Waar zij de taal lijkt aan te grijpen voor het feit dat ze geen melding maakte van de samenwoning met haar broer, kan ze niet gevolgd worden. Het formulier hoorrecht maakt onder meer gebruik van de Albanese taal en nergens wordt gesteld dat de verzoekende partij het formulier in het Frans diende in te vullen.

Waar de verzoekende partij lijkt aan te geven dat de verwerende partij zelf had moeten polsen naar de relatie met haar broer kan zij evenmin worden gevolgd. Het is aan de verzoekende partij om alle relevante informatie aan de verwerende partij te verschaffen die van invloed kan zijn op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

In een derde onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij aan dat de verwerende partij volgens haar het vertrouwensbeginsel geschonden heeft door in de vragenlijst die zij op 3 maart 2020 heeft ingevuld enkel te vragen naar een familieleven met een partner of minderjarige kinderen en niet met andere personen.

Opnieuw merkt de Raad op dat het aan de verzoekende partij toekomt om alle relevante informatie over te maken aan de verwerende partij. Zij werd gehoord en heeft aldus de kans gekregen om de verwerende partij hierop te wijzen.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

In een vierde onderdeel van het enig middel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing op 3 maart 2020 werd genomen, op een moment dat de wereld verlamd was door een gezondheidscrisis zonder voorgaande. De verzoekende partij verwijst naar artikel 18 van het Ministerieel Besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het corona-virus COVID-19 te beperken. Die maatregelen raken volgens de verzoekende partij haar privé- en familieleven en het recht op niet blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen, meer bepaald ziekte. De verzoekende partij verwijst naar artikel 3 van het EVRM. Bovendien staat Albanië op de lijst van landen zoals gepubliceerd op de website van Buitenlandse Zaken, en daarom is de bestreden beslissing niet uitvoerbaar. Daarom is de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij ook niet evenredig en onwettig. Bovendien is ze ook niet afdoende gemotiveerd, omdat ze in volle pandemie werd genomen en tijdens een periode dat het vrij verkeer van personen werd belemmerd.

De bestreden beslissing is onder meer gebaseerd op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Dit determinerend motief, namelijk dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Conform artikel 7 van de Vreemdelingenwet kon de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten nemen ten aanzien van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing een verkeerde juridische grondslag heeft of gebaseerd is op een verkeerde feitelijke vaststelling.

De Raad stelt vast dat de kritiek van de verzoekende partij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betreft. Dit geeft de verzoekende partij overigens zelf toe nu haar betoog erin bestaat aan te tonen dat de verwerende partij niet kon overgaan tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat het bevel volgens haar niet kan worden uitgevoerd ten gevolge van de COVID-19 pandemie.

De Raad merkt op dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Op dat ogenblik heeft die vreemdeling dus geen titel (meer) om op het grondgebied te verblijven zodat hij zich in illegaal verblijf bevindt en dat zij derhalve het grondgebied dient te verlaten. De omstandigheid dat de vreemdeling eventueel binnen een bepaalde termijn uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden tot die termijn verstreken is. De Raad merkt overigens terloops op dat de bestreden beslissing in casu geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet. De eventuele termijn voor vrijwillige uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter geenszins dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt (RvS 238 571, 20 juni 2017).

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten.

Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de maatregelen die genomen werden om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken van tijdelijke aard zijn. Op het moment van het treffen van de bestreden beslissing kon de verwerende partij aldus niet weten dat een termijn van dertig dagen niet voldoende zou zijn en dat de maatregelen op dat ogenblik nog steeds verstrengd zouden gelden.

Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat – wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen dat in België is ingegaan bij ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken – een terugkeer naar haar land van herkomst beschouwd wordt als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is. Dit betreft immers geen toeristische reis. De grenzen zijn open en de verzoekende partij toont geheel niet aan dat zij als Albanees onderdaan niet zou kunnen terugkeren naar Albanië.

Hoe dan ook is er sprake van een pandemie. Ook in België bestaat er een gevaar op besmetting en kan niet uitgesloten worden dat de gezondheid van de verzoekende partij wordt aangetast. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de in casu bestreden beslissing tot gevolg heeft dat er een risico zou zijn op schending van artikel 3 van het EVRM. Uit bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat de verzoekende partij geen familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt. Hetzelfde geldt voor haar beweerde privéleven in België. Van enig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM brengt de verzoekende partij immers geen enkel begin van bewijs bij.

Het vierde onderdeel van het middel is ongegrond.

In een vijfde onderdeel van het enig middel voert verzoekende partij aan dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Dit kan volgens haar een grond uitmaken voor het opleggen van een inreisverbod. Wat betreft het risico op onderduiken stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij dit afleidt uit het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een vorig bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd gegeven na haar asielprocedure. De verzoekende partij verwijst naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt volgens de verzoekende partij dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en kan worden vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van één of meerdere objectieve criteria, rekening houdend met het geheel van de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. De verzoekende partij moet volgens haar daarvoor de wil geuit hebben om zich niet te willen confirmeren met bijvoorbeeld een overdrachts-, terugleidings- of verwijderingsmaatregel. Volgens de verzoekende partij mag het risico op onderduiken niet automatisch afgeleid worden uit het feit dat zij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd. Er moet volgens haar immers een individueel onderzoek gevoerd worden dat rekening houdt met het geheel van de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. In het geval van de verzoekende partij moest de verwerende partij volgens haar rekening houden met het feit dat zij al zes jaar samenwoont met haar broer, die volgens haar de vluchtelingenstatus heeft, en dat zij al vier jaar samenwoont met haar zus die wettig in België verblijft. Omdat de verwerende partij deze belangrijke elementen niet in overweging heeft genomen schendt zij volgens de verzoekende partij de artikelen 1, 7, 62, en 74/14 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.

Wat betreft het feit dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde zou betekenen, stelt zij dat het PV waarnaar de verwerende partij verwijst zich volgens haar niet in het administratief dossier bevindt. De bestreden beslissing is dus volgens de verzoekende partij gegrond op een stuk dat niet aan haar ter kennis werd gebracht. Bovendien miskent de verwerende partij de hele context waarin de inbreuk werd gepleegd waarvoor een PV werd opgesteld door de politiezone Zaventem. Er werd volgens de verzoekende partij geen enkel onderzoek naar het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde of de ernst van de inbreuk gevoerd. De verwerende partij kon volgens de verzoekende partij dan ook niet onderzoeken welk gevaar zij zou uitmaken voor de openbare orde opdat zij zich kon uitspreken over de afwezigheid van een termijn van vrijwillig vertrek. Als de verwerende partij een individueel onderzoek had gevoerd en rekening had gehouden met de context van de situatie zou zij volgens de verzoekende partij rekening hebben moeten houden met de omstandigheden die geleid hebben tot het PV van 3 maart 2020.

De verwerende partij maakt in de bestreden beslissing toepassing van artikel 74/14, §3, 1° en 3°. Zij staat de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek toe om twee redenen: enerzijds omdat er een risico op onderduiken zou bestaan, en anderzijds omdat de verzoekende partij een gevaar voor de

openbare orde zou uitmaken. Elk van deze twee redenen volstaat op zich om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

De verwerende partij leidt het risico op onderduiken af uit het feit dat de verzoekende partij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 2 juli 2013, en dat zij niet het bewijs levert dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij de motieven voor het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten niet lijkt te betwisten. In zoverre het betoog van de verzoekende partij betreffende de motieven die wijzen op het feit dat zij een bedreiging vormt voor de openbare orde waardoor conform artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet kan afgezien worden van het verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek, ook kan betrokken worden op de motieven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing niet enkel verwijst naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, maar ook naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Meer specifiek wordt gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij. Dit motief volstaat op zich reeds om de bestreden beslissing tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen, zodat de kritiek van de verzoekende partij op het motief dat wijst op het feit dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden slechts kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...) § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien: 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dus dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om de verzoekende partij geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens dit risico op onderduiken.

Artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt:

“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”.

Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn dat het *“risico op onderduiken”* definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelswijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken *“actueel en reëel”* moet zijn. *“Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”* De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden *“met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Aldus bevat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet enerzijds een subjectieve component (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component (gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria. In dit kader herinnert de Raad aan het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid verplicht haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de verzoekende partij op basis van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat en de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde is.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde daartoe enkel naar het volgende objectieve criterium uit artikel 1, §2, 4°, a) van de Vreemdelingenwet: de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden: een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel. De verwerende partij motiveert immers dat de verzoekende partij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 2 juli 2013 en dat zij niet het bewijs geleverd heeft dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd. Ook al blijkt uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald een synthesenota van 2014 *“betrokkene weigert vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing”*, blijkt tevens uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij al jaren woonachtig is op hetzelfde adres als haar broer. De motivering in de bestreden beslissing over de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet lijkt dan ook niet afdoende, zoals de verzoekende partij aanhaalt. De verwerende partij verwijst immers enkel naar 1 objectief criterium, meer bepaald het criterium vervat in artikel 1, §2, 4°, a) van de Vreemdelingenwet. Over de concrete in individuele omstandigheden van het geval van de verzoekende partij motiveert de verwerende partij op dit punt niet.

Maar de verwerende partij besliste niet alleen tot het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst immers ook naar artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde betekent. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt is voor het gebruik van valse documenten. Zij verwijst naar het PV HV.55.RB.003229/2020 van de politiezone van LPA Zaventem. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan volgens de verwerende partij afgeleid worden dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verder motiveert de verwerende partij ook dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij dat werd ingediend op 29 november 2010 bij beslissing van 19 juni 2013 niet ontvankelijk werd verklaard.

Wat betreft het feit dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde zou betekenen, stelt zij dat het PV waarnaar de verwerende partij verwijst zich niet in het administratief dossier bevindt. De bestreden beslissing is dus volgens de verzoekende partij gegrond op een stuk dat niet aan haar ter kennis werd gebracht. Bovendien miskent de verwerende partij, volgens de verzoekende partij, de hele context waarin de inbreuk werd gepleegd waarvoor een PV werd opgesteld door de politiezone Zaventem. Er werd volgens de verzoekende partij geen enkel onderzoek naar het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde of de ernst van de inbreuk gevoerd. De verwerende partij kon volgens de verzoekende partij dan ook niet onderzoeken welk gevaar zij zou uitmaken voor de openbare orde opdat zij zich kon uitspreken over de afwezigheid van een termijn van vrijwillig vertrek. Als de verwerende partij een individueel onderzoek had gevoerd en rekening had gehouden met de context van de situatie zou zij volgens de verzoekende partij rekening hebben moeten houden met de omstandigheden die geleid hebben tot het PV van 3 maart 2020.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestaan van voornoemd PV niet betwist. Zij stelt enkel dat zij geen kennis heeft van de concrete inhoud van dit stuk. De verzoekende partij betwist echter ook niet dat zij op heterdaad werd betrapt op de luchthaven van Zaventem met valse documenten. Overigens bevat het administratief dossier een bijlage waarop een kopie te zien is van het door de verzoekende partij gebruikte Roemeens paspoort met haar foto. Ook is het verslag van de luchthavenpolitie terug te vinden in het administratief dossier waarin staat *“informatie over een gerechtelijk feit betreffende betrokkene: betrokkene maakt gebruik van een totaal vals paspoort van Roemenië om de vlucht naar Londen te willen nemen met vlucht SN 2093.”* Verder staat in dit verslag *“betrapt op heterdaad: ja”* Zij stelt dat geen rekening werd gehouden met de hele context waarin de inbreuk werd gepleegd, maar concretiseert deze ‘context’ helemaal niet. De verzoekende partij stelt dat geen onderzoek werd gedaan naar het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde, maar de Raad stelt vast dat zij de inbreuk op zich niet betwist, en evenmin de recente datum ervan, namelijk 3 oktober 2020. Om haar standpunt aannemelijk te maken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde betekent, moet de verzoekende partij zelf in casu aannemelijk maken dat het gevaar niet actueel zou zijn. Doordat de verzoekende partij louter verwijst naar de omstandigheden die geleid hebben tot het PV van 3 oktober 2020 en waarmee de verwerende partij volgens haar rekening had moeten houden, maar zij deze ‘omstandigheden’ op geen enkele wijze concretiseert, maakt zij ook niet aannemelijk dat de verwerende partij verder onderzoek had moeten doen naar het actueel karakter van het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde. Dit is des te meer het geval nu de verzoekende partij de eigenlijke inbreuk, namelijk het gebruik van valse documenten, en de zeer recente datum ervan, namelijk 3 oktober 2020, niet betwist. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het gevaar dat zij zou betekenen voor de openbare orde niet actueel zou zijn.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij een gevaar voor de openbare orde uitmaakt. De verwerende partij kon dan ook op niet kennelijk onredelijke wijze beslissen de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan op grond van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit motief volstaat op zich om de beslissing waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, te schragen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU